

„Proletáři všech zemí, spojte se!“

DIALOG

OTÁZKY * ODPOVĚDI
KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 374

KVĚTEN 2024

ROČNÍK 35

ŠÍŘENÍ VÍTANO

Vážený čtenáři, časopis Dialog-komunistický list, který vychází již 34 let, přešel z tištěné formy na elektronickou. Změnu si vynutila jak personální, tak ekonomická situace našeho listu, nicméně se zdá, že by mohla přinést také mnohá pozitiva. Měsíčník bude nyní vycházet vždy v první den v kalendářním měsíci.

Webová stránka Dialogu (<http://dialog-komunistickylist.cz>) umožňuje jednak snáze šířit pravdivé objektivní informace a obohatit obsah o videa, interaktivní dokumenty či rozsáhlejší fotodokumentaci, ale zároveň umožňuje uchovat i tištěné vydávání listu v pdf podobě k šíření mezi lidmi. To bude obsahovat myšlenky, které pokládáme za stěžejní, případně vyjadřující názor redakce. Využít tak bude možné PDF materiál, který lze stáhnout a vytisknout na vlastní tiskárně, či na tiskárnách okresních či krajských výborů KSČM.

Oproti tištěnému vydání budou texty v ostatních rubrikách webu poskytovat prostor pro různorodé postoje, a především pro diskuzi mezi relevantními názory. Za podstatné považujeme názory vyjádřené slušně a srozumitelně, myšlenkově konzistentní a pokud možno opřené o teoretický základ. Čím blíže ke kořenům problémů, tím lépe.

K diskuzi má sloužit především „Diskuzní fórum Dialogu“, do kterého se můžete registrovat a vést zde zcela anonymně nebo pod svým skutečným jménem

diskuzi s ostatními účastníky dle našich pravidel (tedy diskuzi omezenou jen zákony ČR a slušným chováním).

Hlavní úlohou Dialogu vždy bylo především vzdělávat v marxisticko-leninské

Nový prostor pro rozvíjení vědeckého světového názoru

ideologii, která v procesu budování socialismu byla postupně zjednodušována a zejména po roce 1989 byla negativně „odložena“ do zapomnění. Upozorňovat na její jednak teoretickou hloubku, pravdivost a konkrétnost, ale možná ještě více na její praktický význam pro formování každodenní politické činnosti ve všech jejích směrech, jakými jsou programové formování strany, analytické rozklíčování každodenních společensko-politických jevů, kádrová práce a organizační výstavba strany a také propagační činnost.

Ukazuje se mnohem více než dříve, že vzdání se vědeckého pojetí ideologické práce (dnes je pojem ideologie, a to i ve strukturách strany, brán pomalu jako sprosté slovo) přineslo naprosté obecné nepochopení jejího všeobjímajícího významu pro politickou činnost. Došlo k totální degradaci ideologického myšlení, tj. schopnosti vnímat pravidla hry společenského (mezitřídního) boje o společenskou moc. Tím došlo nejen k odzbrojení českých dělníků (a dalších vykořisťovaných), ale všech, kteří se his-

toricky vyprofilovali jako jediní skuteční obhájci jejich zájmů – komunistů.

Opuštění, ochotné odstoupení ideologického myšlení jako jakéhosi reliktu minulosti bylo možné jen poté, co bylo zavrženo to nejcennější – Historická forma ideologického myšlení, brnění, meč a štít, kterými mohly generace komunistů porážet jakkoli mocné nepřátele. Touto zbrojí je marxismus, tvůrčím způsobem rozvinutý Leninem, tedy marxismus-leninismus.

Smysl našeho časopisu spočívá ve vysvětlení této názorové krize, v upřímné a otevřené snaze uchovat bohatství marx-leninského myšlení nejen jako historického kánonu, ale také jako mocného rozumového nástroje dokonale schopného adaptace na aktuální podmínky „živého“ (v chápání dynamických proměn) světa. Smyslem Dialogu je snaha osvětlovat lidem – především pak mladším komunistům – skutečnost a aktuálnost tohoto poznání.

Pro tyto účely slouží především rubrika na našem webu „Marxismus-leninismus“. Naleznete zde (postupně, jak budou materiály doplňovány), teoretické základy M-L, texty k historii komunistického a dělnického hnutí a také praktické analýzy aplikující marxismus-leninismus na aktuální politické dění.

Praktikování marxismu-leninismu je něco, co chybí jako sůl. Rozkrývání a přesné obecné pojmenování aktuální politické situace z pohledu M-L v České republice, v Evropě a ve světě je chybějící základní kámen všech dnešních snah změnit svět k lepšímu, i všech snah českých komunistů.

Věřím, že tato ambiciózní, ale nezbytná analýza se stane jedním z prvních konkrétních výsledků naší práce v příštích vydáních.

Vážený čtenáři – přeji nám všem kvalitní a svobodný dialog.

Robert Kvacsikai, šéfredaktor

TŘIKRÁT NÁM ŤUK NA MYSL - MOUDRÝ PŘÍTEL PŘEMYSL * TŘIKRÁT NÁM ŤUK NA MYSL - MOUDRÝ PŘÍTEL PŘEMYSL

Náš přínos k demokracii

Jak známo, demokracie se člení na pří-
mou, nepřímou, atd. Proslýchá se, že
k tomuto členění přispěje zobecněnou
zkušeností i naše současná vládnoucí eli-
ta. V učebnici politologie bude toto čle-
nění prý doplněno o významný objev
profesora Fialy – o demokracii anti-dez-
informační. Radost z objevu mu údajně
kalí pouze jeho kolega, jistý profesor Ma-
saryk. Prý mu z lánského hřbitova připo-
mněl svá tehdejší slova o demokracii:

„Jaký pán, takový krám!“

U vesla ODS opět hrdinný kapitán Korkorán

Fiala, coby staronový hrdinný kapitán
Korkorán „Titaniku“, podpořený svými
soukmenovci na palubě, mj. prohlásil, že
„v dobách zlých je tady ODS, aby zachrá-
nila vše, co se zachránit dá“. Většina lidí
mu za toto prohlášení sice moc netleská,
ale zato radí, jak záchranu efektivně do-
sáhnout... Nejlépe tak, pane Fialo, když
s celou vládní posádkou vezmete kurs
k nejbližšímu přístavu a opustíte loď.

Pak se dá leccos ještě zachránit!

Předem prohraná válka

Je-li vládní vůdce Fiala upřímný křes-
ťan, o čemž se asi nedá pochybovat, ale-
spono podle jeho vyjádření v Katolickém
týdeníku, pak se holt musí smířit s tím, že
ukrajinsko-ruské harašení zbraněmi je ve
slepé uličce. Neboť, v rozporu s choutka-
mi našich krvežíznivých zbrojnošů: „**Vál-
ka je vždy prohrou!**“ Pronesl to nikoliv
jakýsi „chcímír z Václaváku“, nýbrž se tak
vyjádřila nejvyšší autorita na tomto svě-
tě hned po Bohu – papež.

Toho času papež František.

Návrat k vědeckým pramenům revoluční teorie a praxe (5)

Na otázky Dialogu odpovídá RSDr. František Ledvina

Františku, dovol, prosím, abych úvodem citoval tvou formulaci z třetího dílu tohoto seriálu, v němž jsi kromě jiného uvedl, že v třídním zápase se bojuje „v zásadě o rovné či nerovné rozdělování nadproduktu, o sílu, jež toto rozdělování umožní a o vědomí lidí, které stávající rozdělování vytvořeného nadproduktu buď ospravedlňuje, nebo odmítá. Kdokoli zanedbá jednu z těchto tří front je poražen.“

Vzpomněl jsem to proto, že jsem byl nedávno víceméně náhodným svědkem diskuse několika dívek a mladíků, kteří znali tvou formulaci. Srovnávali ji s formulacemi jiných autorů na podobné téma a shodli se na tvé, protože je stručná a srozumitelná. Avšak vzápětí se „poprali“ o konkrétní podobu front, které uvádíš, i o jejich časové možnosti otevření, abych zůstal u vojenského žargonu. Čím bys do této „pranice“ přispěl ty?

Pouze Leninovou myšlenkou, že „politika je umění možného“. A ještě bych dodal, aby nepřehlédli, že se bojuje s měnící se intenzitou i uvnitř vládnoucí třídy: o zisky, moc, myšlenky. Ale to není třídní, nýbrž konkurenční boj. Utichá na čas vždy jen tehdy, jsou-li ohroženy zájmy vládnoucí třídy jako celku. Pak se tato třída stmeluje a navenek zpravidla vystupuje jednotně.

Asi neřeknu žádné převratné moudro, přihlédnou-li k tvé formulaci, že vzpomněté tři fronty jsou spojitě nádoby. Nicméně si myslím, že se v toku dějin neplní obsahem stejnoměrně, a tudíž i nedosahují ani stejné hladiny naráz; nebo se mýlím?

Nemýlíš, každý boj se vede hlavně tam, kde je možné v daném okamžiku něco získat nebo ztratit. I fotbalové kluby bojují o body, peníze i přízeň diváků, a někdy to jde proti sobě. Občas popudí diváky prodejem populární hvězdy nebo nákupem potřebného hráče od rivala. Někde se ustoupí, aby se jinde mohlo přidat. To je taktika, kterou musí zvládnout každý politik či manažer. Musí dlouhodobě podporovat strategii, i když je s ní krátkodobě či zdánlivě v rozporu. Ty tři fronty tvoří dynamickou, proměnlivou, ale neoddelitelnou jednotu.

Co kdybychom se teď věnovali zmíněným pomyslným nádobám, byť jsou spojené, relativně samostatně. Z toho, co zde bylo řečeno, je logické, abychom začali nejprve bojem o nadprodukt,

tedy třídním bojem v ekonomické sféře. Oč v něm jde?

V první řadě o boj za spravedlivé daně, mzdy a důchody, za dobré pracovní a životní podmínky nepřivilegovaných. Pokud levicová strana tento boj nevede, je zbytečná. Ale pokud vede jen tento boj a nevede současně i boj politický a ideový, je v pozici odborové organizace pracujících a důchodců. Ekonomický boj, jak ukazují dějiny, sám o sobě nemůže změnit nespravedlivý společenský systém. Může ho pouze mírně opravovat „v mezích zákona“, který je ovšem sepsán tak, aby hájil zájmy privilegované menšiny a nedotknutelnost systému. Zákon nedovoluje systém změnit, jen opravovat. A oprava jakéhokoliv systému musí být výhodná především pro jeho majitele. To platí i o systému společenském. V tom je základní slabina všech reformistických stran, které chtějí kapitalismus pouze opravovat, vylepšovat. Pod záštitou boje za práva pracujících tak vlastně slouží „majitelům“ kapitalismu, vykořisťovatelům, jako jejich údržbářů. Lenin tomu říkal „ekonomismus“. Vybojované zvýšení mezd či důchodů spolknou inflace. Nominální příjmy se sice zvyšují, ale zisky vykořisťovatelů rostou rychleji. Reálná hodnota úspor pracujících klesá, ale „úspory“ uložené majiteli systému ve výrobních prostředcích se zhodnocují. Nůžky se rozevírají. Stávající systém opraví fasádu a nezbytnost jeho nahrazení něčím novým se odkládá na neurčito.

Čili ekonomický boj je nutnou podmínkou změny, nikoliv však postačující?

Ano, o to nové, o změnu systému musí usilovat boj politický, tedy boj o politickou moc. Neusiluje-li, není to politika, ale pouhé politikaření. Politika je boj o vládu koneckonců nad výrobními prostředky. Protože ten, kdo vládne ekonomice, vládne i všemu ostatnímu. Je tomu jako v rodině. Takřikajíc hlavou v ní je ten, kdo drží kasu. Politika je boj o „kasu“, a jenom ti, kdo v něm vítězí, mohou něco měnit. Těm, kdo v něm prohrávají, nezbyvá než rozprava v hospodě, u kadeřníka nebo v parlamentu. Proto Lenin říkal, že „parlament je buržoazní žvanírna“. I Andrej Babiš jednou došel k podobnému závěru. Jenže on chce systém pouze vylepšovat, ne si pod sebou řezat větve a připravovat se o zisky svých firem, které dočasně převedl do svěrenských fondů. Byli jsme jeho tichými spojenci, on naším tichým odpůrcem.

Ať již jde o změnu systému nebo jeho udržení či pouhé vylepšení, toho asi ale

nedosáhne „sám voják v poli“, byť by byl schopným řečníkem jako třeba starořecký politik a právník Démostenes?

Samozřejmě, aby kdokoli v politickém boji mohl uspět, musí na svou stranu získat větší část společnosti. To je boj ideový, který spojuje jedny a odděluje je od druhých. To je hledání společných zájmů a cílů, názorové sjednocování vlastních řad a získávání spojenců. Názorové sjednocení je nutným předpokladem akce, politického činu, ovšem ruku v ruce s dobrým organizačním zázemím. Avšak abychom mohli někoho ideově sjednocovat, musíme mít své vlastní ideje. A to je základní slabina komunistické strany. Pod vlivem porážky v listopadu 1989 bezhlavě opustila marxismus, myšlenky Karla Marxe, které kdysi stranu profilyovaly, a marně hledala nové. Ideově tak ztratila přitažlivost. První ránu dostala, když se skryla v ideovém stínu energického pragmatika Paroubka, a druhou schytala pod „baldachýnem“ populárního Andreje Babiše. Přišla o svou vlastní identitu a reálně hrozí, že k poslední ráně nastaví tvář nějakému populistovi, například Tomio Okamurovi.

Mnoho lidí má však dojem, že marxismus listopadovou porážku přivodil, protože cesta k socialismu, na níž sloužil jako ukazatel, byla slepá.

Nikoliv, přivodil ji přezíravý vztah k marxismu. Pokud komunisté alespoň v tom základním marxismus respektovali, byli úspěšní. Bohužel postupně, nikoliv slovy ale fakticky, marxismus opouštěli. Demokratická teorie se změnila v byrokratickou praxi, Marxovy ideje přestávaly být kompasem a stávaly se praporem, se kterým se mávalo tím více, čím se společnost od nich vzdalovala. Hovořilo se o proletářském internacionalismu, ale v praxi se scvrknul na pouhou poslušnost vůči Sovětskému svazu. Uzákoniла se vedoucí úloha strany, ale strana přestala vést osobním příkladem, znalostmi, přesvědčováním, získáváním a začala direktivně řídit. Občas se šlo a nevědělo se kam. Ve školách a v kurzech se vyučoval zákon o boji protikladů, z něhož jediné může vznikat jednotu, ale v praxi byla snaha jakékoli protiklady odstraňovat, zatajovat, nemluvit o nich. Zdůrazňoval se demokratický centralismus, ale zavedl se centralistický formalismus. Organizovala se iniciativa natolik, že se vlastně potlačovala. Bojovalo se proti pravcovému oportunismu, ale zcela se přešlo k oportunismu všedního dne. Dneska už nikdo neví, co to vlastně je. ▶ ▶ ▶

Diskuse přestala být hledáním cest a stala se vyjadřováním souhlasu s vedením. Volby přestaly být aktivní volbou mezi možnostmi a staly se formou vyjádření pasivity. Svátky přestaly být oslavou a staly se obřadem. Neskončilo, co Lenin nazval „přednostováním“ funkcionářů, ale sílilo to. Nebojovalo se s tím, co Lenin nazval „komunistickou nadutostí“, ale tolerovalo se to. Řády a vyznamenání nebyly udělovány ani tak za práci, jako za oddanost šéfům. Vedl se třídní boj na schůzích a v propagandě, zatímco probíhal v ekonomice. Zapomnělo se na Marxův poznatek, že „nový společenský řád se stane nezvratným teprve tehdy, jestliže dosáhne vyšší společenské produktivity práce, než řád předchozí“.

Tyto chyby neměly nic společného s marxismem; socialismus nevytvářely, ale deformovaly. To byly překážky na cestě k socialismu a poškodily ji natolik, že byla dál neschůdná.

Nepodepsaly se tak tyto chyby navěky na marxismu?

Ne, to je pouze zbožné přání jeho odpůrců. Má-li být zápas o socialismus úspěšný, strana si nejprve musí předchodit omyly uvědomit, sama sobě si je

přiznat, pravdivě pojmenovat a odlišit je od Marxových i Leninových myšlenek, s nimiž se často v praxi rozcházel. Bohužel někteří její členové i sympatizanti přijímají soudobou buržoazní interpretaci minulých chyb, která je ztotožňuje s marxismem. Někteří jiní ovšem tyto chyby nepřiznávají vůbec, a stačí jim vysvětlení, že socialismus padl zradou. Jenže proč a kdo tyto zrádce u nás vychoval, zvolil a někdy dokonce i oslavoval, to vysvětlit nedovedou jinak než nějakou další zradou. Navzdory tomu všemu marxismus žije dál a je rozvíjen bez ohledu, že v české kotlině nemá na růžích ustláno. Nic neztrácí na své aktuálnosti Leninova myšlenka: „Marx a Engels položili pouze základy nové vědy, kterou musí socialisté ve všech směrech rozvíjet, nechť jí-li zůstat stranou života.“

Domníváš se tedy, že je žádoucí vracet se k marxismu a čerpat z něj?

Vracet se k marxismu ano, k chybám praxe ne. Ideje marxismu jsou racionální, hluboce demokratické a humanistické. Jsou teorií a metodou na cestě k sociálně spravedlivé společnosti. Na rozdíl od všech opravovatelů kapitalismu, pla-

tonických humanistů a nesmělých demokratů klasikové vědeckého socialismu věděli, že tyto ideje je nutno prosadit bojem: ekonomickým, politickým a ideovým. Ne žvaněním a úřadováním. Buržoazie o třídním boji nemluví, ale vede jej. Každodenně, ve dne i v noci, dokonce, i když je na dovolené. Má na to tisíce dobře placených lidí v hospodářském a státním aparátu i ve sdělovacích prostředcích. Levice se však zdráhá o třídním boji i jen mluvit. Přestává být subjektem politiky a stává se jejím pouhým objektem. Je vláčena událostmi, místo aby je ovlivňovala. Lenin tomu říkal „chvostismus“.

Máš na mysli českou levici?

Bohužel ano. Komunistická strana i celá levice jsou dnes na chvostu politiky a občasně radikální výkřiky levicových funkcionářů na tom nic nezmění. Tvoří jen kulisy a komparz v oné frašce zvané „demokracie“. Vlastně ani nejsou levicoví, protože nejsou radikální. A být radikální znamená podle Marxe „jít na kořen věci“. Ale to je téma levice a pravice, k němuž bychom se měli někdy vrátit.

(Pokračování příště)

Připravil: **Stanislav Zeman**

Aktuální úloha odborů v současném politickém a společenském dění

Podíváme-li se z nadhledu na naše současné politické a společenské dění, lze jistě bez větší nadsázky říci, že od doby po epidemii Covidu a od posledních parlamentních voleb je značně turbulentní.

Čím dál více se projevuje tendence, která byla mnohým občanům jasná ještě dříve, než se neférově splácaná Pětikoalice chopila oficiálně moci.

Tuto tendenci lze jasně charakterizovat jako zjevně arogantní přehlížení potřeb a přání občanů této republiky, ignorování hlasů a projevů, volajících po změně charakteru správy a řízení republiky a prosazování vlastních představ do politických, ekonomických i právních aktů této republiky.

Nedávné průzkumy jasně ukázaly, že Fialova vláda má absolutní nedůvěru občanů. Nicméně ani tento fakt, ani jednotlivé akce protestů neposunuly pětikoalici ani o příslovečnou píď blíže k tomu, aby naslouchala hlasu lidu.

Zde se naskytá otázka, zda je vůbec možno tuto tendenci korigovat, a ještě lépe, od základu změnit?

Podle mého názoru to možné je, a cesta k této změně, alespoň k posunu k lepšímu, je dána jednotným postojem všech lidově demokratických, národních i levicových sil, aby ne jednotlivými akcemi, ale spojenou, skutečně masovou akcí, ukázaly Pětikoalici, že nestojí nad lidmi, nad těmi, kdo skutečně vytváří hodnoty, z nichž naše společnost žije.

Podstatnou úlohu právě v masovém projevu této vůle pracujících vždy hrály, a i dnes hrají odborové organizace. Vždyť v odborech je organizována velká část našich pracujících a odbor tak tvoří sílu, s níž se musí počítat.

Tento fakt je znám, proto odbory tvoří integrální součást Tripartity (odbory, vláda, zaměstnavatelé – pozn. red.) a jejich jednání. Ovšem poslední vývoj ukazuje, že i když Fialova vláda tuto úlohu uznává, v praxi svého konání ji do značné míry ignoruje. Pověštinou dílčími ústupky odborářské předáky na nějakou dobu uchlácholí, a pokud to není dost účinné, prohlásí je v masových sdělovacích prostředcích za destruktivní, až škodlivou sílu.

To ukázaly poslední odborářské akce.

Změna je možná jedině tím, že se odborářské proudy sjednotí na prosazování základních požadavků a volání pracujících, jež zastupují. A více než to. Že spojí své síly s dalšími, demokratickými, národními i levicově orientovanými silami, aby tak vzniklo hnutí, které představitelé Pětikoalice nebudou moci ignorovat.

Aby tyto požadavky prezentovaly ne stovkové, ne tisícové, ale desetitisícové a stotisícové protestní akce. Aby požadavky byly jasně formulovány a byly na ně podávány jasně a kvalifikované odpovědi.

Proto by bylo nejen dobré, ale dnes již celospolečensky nutné, aby odboráři spojili své síly s dalšími stranami, proudy a hnutími a vytvořily tak silnou jednotnou frontu, zastupující požadavky pracujících.

Odborářské vedení by tak mělo nejen zlepšit komunikaci s členskou základnou, zaktualizovat informovanost členské základny o záměrech, plánech a připravovaných akcích, aby tyto byly členskou základnou plně podporovány, ale aby dokázalo najít cestu ke spojení s dalšími silami, které jim mohou efektivně pomoci v prosazování jejich požadavků.

Tato cesta je určitě možná, je třeba jen chtít najít formy a metody takového spolupráce. Tento úkol nebude snadný, ale není nemožný.

Čím dříve najdou představitelé odborů a dalších stran a hnutí cestu ke společnému postupu, tím dříve bude možno postavit hráz povýšenosti a aroganci současné vlády.

Ideální by bylo začít už dnes. Významným mezníkem v tomto sjednotitelském úsilí by jistě mohl být chystaný sjezd odborů na podzim tohoto roku.

Zkusme tedy plně využít této šance a posuňme laťku společného boje za práva a požadavky pracujících výš!

Představitelé odborů, demokratických stran a hnutí, učíte kroky, které budou začátkem nové etapy ve společenském vývoji naší společnosti.

JUDr. Luděk Dvořák, CSc.

Úvod

Velmi stručně, zjednodušeně řečeno, **při svém zrodu v letech 1844–1848, se musel marxismus (K. Marx a B. Engels) fakticky prosadit v boji proti vládnoucím i nepřátelským teoriím.** Vyrovnat se zejména s **klasickou buržoazní politickou ekonomikou** (A. Smith a D. Ricardo, studující ekonomickou strukturu společnosti, dali základ *pracovní teorii hodnoty*.), **Německou klasickou filozofií** (I. Kant, J. G. Fichte, G. W. F. Hegel, L. Feuerbach), s **francouzskými osvícenci a utopickým socialismem a komunismem.** Od první poloviny 40. let 19. století to byli ve filozofii, konkrétněji řečeno, radikální **mladohegelovci**, kteří zastávali stanovisko filozofického idealismu. Koncem 40. let šlo o jejich střet (nejen v oblasti ekonomické teorie) s maloburžoazním směrem – **proudhonismem**, který odmítal třídní boj, proletářskou revoluci a nastolení politické moci proletariátu. Následně, v šedesátých letech to byl **bakuninismus** – maloburžoazní, anarchický, spiklenecký, teroristický směr, který bylo třeba vyhnat z Internacionály a **lassallismem** – rovněž maloburžoazní směr odmítající proletářskou revoluci a politickou moc proletariátu, idealizující buržoazní stát, politickou moc buržoazie, popírající revoluční možnosti rolnictva atd. (*Lenin V. I., Marxismus a revizionismus, Sp. sv. 15, Praha 1958, s. 28*)

Koncem 70. let to byl **Dühring** – německý pozitivistický filozof, ekonom a fyzik, který měl určitý vliv na dělnické hnutí v Německu, a přitom vystoupil proti učení K. Marxe a B. Engelse, a to v období, kdy Sociálně demokratická strana Německa (SDDSN) upevňovala své řady, kdy tedy teoretické otázky nabyly zvláště velkého a důležitého významu. Proto proti jeho názorům v ostře kritické polemice vystoupil B. Engels v rozsáhlém spisu **Anti-Dühring** („Pana Evžena Dühringa převrat vědy“). Zde přitom byly poprvé do hloubky a soustavně **vyloženy základní myšlenky marxistické filozofie, politické ekonomie a vědeckého socialismu.**

Právě **marxismus, ve své celistvosti** (marxistická filozofie – dialektický a historický materialismus, politická ekonomie a vědecký komunismus) se stal **teoreticko-metodologickým základem pro stanovení strategie politiky komunistických stran.** Zvláště pak šlo o **teorie o historickém poslání proletariátu a tím o socialistické revoluci a hegemonii proletariátu v této revoluci a při budování socialismu; o vztahu proletariátu k politické moci, tj. k diktatuře buržoazie**

a k diktatuře proletariátu jako svazku s ostatními pracujícími, jako „polostátu“, přechodné formě „od státu k nestátu“, od socialismu ke komunismu – tedy učení o dvou fázích komunistické společenskoekonomické formace atd.

A **ve všech těchto uvedených otázkách V. I. Lenin výrazným způsobem rozvinul a obohatil marxismus** na základě nejen studia teoretického dědictví

Lenin nejen obhájil, ale především tvořivě rozvinul marxismus

(Ještě několik poznámek k 100. výročí úmrtí V. I. Lenina)

K. Marxe a B. Engelse, ale zvláště zkušeností ze tří ruských revolucí, jejichž byl spoluaktérem, jako i prvních let výstavby základů socialismu v SSSR. Tato problematika je mj. obsažena zejména **v těchto Leninových dílech: Co dělat?, Dvě taktiky sociální demokracie v demokratické revoluci, Imperialismus jako nejvyšší stádium kapitalismu, O karikatuře marxismu a o „imperialistickém ekonomismu“, Marxismus o státu, Stát a revoluce, Proletářská revoluce a renegát Kautsky, Dětská nemoc „levičáctví“ v komunismu, Teze o hlavních úkolech druhého kongresu Komunistické internacionály (o diktatuře proletariátu), O významu bojového materialismu, Nejblíží úkoly sovětské moci atd. atd.**

Ve **druhém půlstoletí existence marxismu, v 90. letech 19. století**, tedy v období **významného působení marxismu, nastal boj s protimarxistickými směry uvnitř marxismu. S revizionismem.** „Tomuto směru dal jméno bývalý ortodoxní marxista Bernstein, který vystoupil s obrovským povykem a nejučeněji formuloval opravy Marxova učení, revizi Marxova učení, revizionismus.“ (*Tamtéž s. 29.*) V boji s tímto směrem tak sehrál zásadní roli vynikající teoretik, vědec a praktický organizátor, revolucionář – **V. I. Lenin.**

Lenin rozvíjel marxismus

Lenin tak rozvíjel marxismus, jak v jeho **konfrontaci s realitou vývoje kapitalismu** zejména na počátku XX. století, **tak při jeho obraně před revizionismem**, který vznikl a začal se šířit v dělnickém hnutí po Engelsově smrti (5. 8. 1895) koncem 19. století a v Rusku pak zvláště po porážce revoluce z roku 1905. A to **v podobě „oprav“, „doplňování“, revize, prý tzv. tvůrčího přehodnocování marxistické teorie.** (*Viz V. I. Lenin: Marxismus a revizionismus; Co dělat? /Palčivé otázky našeho hnutí/; Materialismus a empiriokriticismus – zde*

i zformuloval základní principy kritiky buržoazní filozofie a revizionismu; aj. publikace). A **v posledních desetiletích od kontrarevolučních převratů mluvit o revizionismu**, zabývat se tímto problémem i na půdě KSČM, bylo a je vlastně tabu. Je to viděno jako něco „mimo realitu“ – stalinismus, dogmatismus, falešná nostalgie komunistických zombie (byťstně blízký pojem letitého místopředsedy ÚV KSČM, poslance a předního činitele teoretického zázemí KSČM, J. Dolejše).

Nová vlna revize marxismu

Nová vlna „přehodnocování“, **revize marxismu** se valila i sovětským Ruskem po vítězné proletářské, socialistické revoluci s **nástupem zejména trockismu, trockisticko-bucharinské opozice**, tedy se zrodem **antisovětské, antistalinské „páté kolony“.** Následně fakticky **rehabilitované** (po smrti, zavraždění J. V. Stalina) **chruščovovským revizionismem**, jenž vlastně **otevřel prostor** ke konceptu „socialismu s lidskou tvář“ na bázi „**demokratického socialismu**“ (ideového pilíře antikomunistické, Socialistické internacionály, jenž inspiroval i programové zaměření nové, „moderní levicové strany“ – KSČM) i „**eurokomunismu**“. To vše bylo nakonec završeno „**perestrojkou**“ a „**glasností**“ umožňující agresivní hanobení revoluční minulosti i dané přítomnosti, **což otevřelo prostor pro gorbačovsko-jelcinovskou zradu a likvidaci sovětské moci, SSSR i naprosté většiny zemí světové socialistické soustavy. Obnovit již historicky přežilé, asociální kapitalistické systémy!**

Zde se musím, vzhledem k tomu, že je i některými, osobně poctivými komunisty Trocký považován za komunistu, komunistického revolucionáře, který stál nejen při VŘSR pevně po boku Lenina. Oni toho zřejmě moc nevědí, nebo nechtějí vědět o jeho mnohaletém a vyhraněném antibolševismu (což je ovšem na druhé straně, právě mnohým jeho obdivovatelům a stoupencům, sympatické!). Svůj pozitivní postoj k němu staví na jeho halasných frázích o „byrokratismu“, „byrokratizaci bolševického vedení“, „sovětské byrokracii“, následně o „byrokratickém socialismu“. **Trocký však nebyl nikdy komunist!** Svými schopnostmi, zejména řečnickým uměním, velkými ambicemi, „talentem“ k „vůdcovství“ se zapojil do říjnové revoluce i ve spojení s bolševiky, **Leninem.**

K Trockému a trockismu

Lenin jej ve svých analýzách a polemikách nejen s ním, trefně postihl jako rafinovaně věrolomného, bezprincipi-

álního, kolísavého přeběhlíka z různých proudů a směrů, odpůrce marxismu, politika, jenž vědomě klame dělníky, což zakrývá „revoluční“ frází atd.

Pro ilustraci ve stručnosti připomínám: V roce 1903 na II. sjezdu SDDSR se dostal do zásadních sporů v diskusi o charakteru strany, úloze stranických funkcionářů a nutnosti sjednocení ruských marxistů kolem revolučního programu a přešel ke skupině menševiků. V roce 1905 hrál důležitou úlohu jako předseda petrohradského sovětu, kdy s u něj projevil rysy příznačné pro menševismus – v době revolučního přílivu radikalismus maloměšťáka, v době revolučního odlivu, porážky revoluce skepse a panika! Po únorové revoluci v roce 1917 se v důsledku revolučního vývoje přiblížil do značné míry k bolševikům, tak na VI. sjezdu SDDSR (26. 7. až 3. 8. 1917) bylo schváleno jeho přijetí do bolševické strany, kdy boj proti bolševikům přerušil jen na krátko, neboť jak jsem již uvedl, Trocký nikdy bolševik = komunista, ani marxista nebyl. Do této strany vstoupil především proto, aby zevnitř bojoval proti leninismu a vnutil této straně svou oportunistickou, renegátskou politiku. To se názorně ukázalo v osudových chvílích Říjnové revoluce v únoru 1918, při jednání o uzavření míru s Německem, v Brestu Litevském. Trocký, jako komisař zahraničních věcí, podle své představy „Ani válku, ani mír“, ignoroval Leninovo stanovisko pro uzavření míru. Tedy společně s „levými komunisty“, s jejich frázemi o „zradě proletářské revoluce“, Lenina nerespektoval.

Trocký svou dobrodružnou politikou, vycházející z teorie tzv. permanentní revoluce, rovněž odmítal možnost vítězství socialismu v jedné zemi za podmínek kapitalistického obklíčení a prováděl proto svou dobrodružnou politiku dále, nejen v době imperialistické intervence a občanské války. Za Leninova života došlo ještě k vážné konfrontaci s Trockým v otázce spojenectví, svazku s rolnictvem, které on považoval za pasivní, protirevoluční element, tak jako i v otázce úlohy odborů v době výstavby socialismu atd.

Trocký a jeho spojenci po smrti Lenina (v letech 1924-1928) pokračovali ve své protistranické a protisovětské činnosti, proti politické linii strany vycházející z Leninova odkazu. Nejen pokračovali, ale ještě více ji zintenzivnili a vyostřili. Proto během několika let, kdy byl Trocký členem KSR (b), musela tato strana s ním a jeho spojenci (trockisty) vést rozsáhlé všeruské diskuse, nemluvě ani o užších sporech ve velmi důležitých otázkách.

První závažná diskuse byla, jak jsem již uvedl, o brestlitevském míru, kdy Troc-

ký prováděl politiku, při které revoluce málem „přišla o hlavu“, mohla být poražena. Bylo zapotřebí, aby Lenin proti Trockému bojoval, pohrozil proto na VII. sjezdu odchodem z vlády, aby se chyby napravily, aby se dosáhlo brestlitevského míru, „oddechu“. Další diskuse o odborech byla rovněž vnutena straně Trockým, když publikoval brožuru „O úloze a úkolech odborů“.

Na ni v roce 1921 reagoval Lenin polemikou „Ještě jednou o odborech, současné situaci a chybách Trockého a Bucharina“, v níž odhalil závažné teoretické chyby (eklekticismus, mrtvá scholastika atd.), těchto, následně čelných, protistranických a protisovětských opozičníků. Lenin důsledně upozorňoval na nebezpečí této platformy, jejich frakční činnosti. Ano, slepování různých opozičních frakcí a bezzásadových aliancí, jejichž činnost vyvrcholila v odmítání a sabotování leninské politické linie prosazované především pod Stalinovým vedením, kdy šlo především o uskutečnění socialistické industrializace a následně kolektivizace zemědělství. Proto byli trockisté v roce 1927 zcela logicky a zákonitě, vyloučeni ze strany. Trocký byl vypovězen do Alma-Aty a v roce 1929 poslán do exilu. V exilu přitom jeho činnost (a dalších trockistů) nabyla všechny znaky militantního antisovětského, při obhroublé, agresivní rétorice antistalinismu.

Tento vskutku agresivní renegát dostal na stránkách buržoazního, včetně sociálně demokratického tisku, prostor pro texty plné nenávisti vůči vedení VKS(b) a SSSR. V té době našel i své obhájce a spojence v samotném SSSR (př. Rakovskij, Ausem, V. Kosior, Grüstein a další), kteří dokonce žádali návrat Trockého do země. To bylo XVI. sjezdem VKS(b) v roce 1930 důrazně odmítnuto. Trocký a trockisté ve své protisovětské činnosti pokračovali i ve třicátých letech. Dějiny ukázaly, že pokud jde o Trockého a trockisty, se Lenin nemýlil.

(Poznámka: Vzhledem ke složitosti, a i dnes aktuálnosti vypořádání se s ideologií a politikou Trockého a trockistů, se na základě prezentace nejen Leninových konkrétních argumentů a faktů v jeho textech, k této problematice napříště vrátím.)

Revizionismus a oportunismus – efektivní nástroje sebedestrukce socialismu

Již bylo řečeno, Lenin rozvíjel marxismus i v principiální a razantní konfrontaci s revizionismem. Podle něj revizionismus nepředstavoval a nepředstavuje nic jiného než faktické zanášení buržoazní teorie do marxismu, jde o boj proti

marxismu na půdě marxismu samotného! I dnes naplno platí jeho slova, že: „Revizionismus neboli „přehodnocení“ marxismu, je jedním z hlavních, ne-li nejhlavnějším projevem buržoazního vlivu na proletariát a buržoazní demoralizace proletářů.“ (Práce kvapná málo platná: V. I. Lenin, Sp. sv. 20, s. 328.) Není ničím jiným, než pokračováním boje buržoazní ideologie proti vědecké revoluční teorii – proletářské ideologii, na základě jen formálního, verbálního „uznávání“ marxismu. Dnes, a nejen u nás, jak to objasnil Lenin, revizionismus nepředstavuje náhodnosti, ani omyly jednotlivců a skupin, neboť jeho kořeny tkví v samotné podstatě, v ekonomickém systému kapitalismu, který byl u nás na přelomu let 1989 až 1990 obnoven! Nevyhnutelnost revizionismu v teorii a oportunismu v praxi byl a je především důsledkem ustavičného přílivu maloburžoazních, maloměšťáckých živlů do dělnické třídy, mezi námezdně pracující a do jejich politických, komunistických a dělnických stran, jak to nakonec bylo plně potvrzeno v novodobých dějinách komunistického a dělnického hnutí, při budování socialismu.

Ano, aktivní až agresivní snahy o revizi marxismu a poté i leninismu, jinak řečeno marxismu-leninismu, tak probíhaly po celé období po vítězství VŘSR, vzniku SSSR a světové socialistické soustavy po druhé světové válce. Zejména pak od poloviny 50. let do konce 60. let na bázi chruščovovského revizionismu – menševismu říznutém trockismem, „demokratického socialismu“ v konceptu „pražského jara“ 1968. Poté pak „úspěšně“ akcelerovaly s nástupem Gorbačovova vedení KSSS a jeho „perestrojky“ s jejím totálně negativním vlivem na ostatní KS většiny socialistických zemí na přelomu 80. a 90. let 20. století. (Podrobně viz Košťál, Z.: Socialismus a třicet let obnoveného kapitalismu, OREGO, Praha 2020)

To vše bylo také nadšeně přijímáno a aktivně podporováno našimi západními nepřáteli socialismu (dnes našimi spojenci). A to i při osobních kontaktech nejvyšších představitelů imperialistických mocností s M. S. Gorbačovem. Slovy státního tajemníka USA G. Bakera: „Spotřebovali jsme v posledních čtyřiceti letech triliony dolarů, abychom zvítězili ve studené válce.“ To byla podle něj „...šance pro USA prosadit své zájmy a hodnoty v celém světě, jaká se naskytne jednou za sto let.“ Později prezident USA B. Clinton dodal: „Když jsme museli vynaložit triliony dolarů, abychom zvítězili nad komunismem ve studené válce, tak nyní bylo potřebné být připraveni věnovat nicotnou část této sumy na po-

moc úspěchu demokracie.“ (*Wille H. H., Šlapota K., Šlapota B. a kol., Krvavé impérium. Utajované dějiny 20. století, Eko konzult 2020, s. 668*) Fakticky tedy úspěšnému nastolení a upevnění kapitalismu, pod kontrolou USA a kolektivního Západu.

Tak se revizionismus stal hlavním nástrojem destabilizace komunistických stran a otevřel prostor ke kontrarevolučním převratům a obnově kapitalismu.

Byl tedy poražen leninismus, marxismus-leninismus a tím i socialismus nebo jeho revizionistická deformace?

Dnes pro komunisty a stoupence socialismu, patří k zásadní otázce, kterou si mnozí po porážce většiny socialistických zemí světové socialistické soustavy na čele se SSSR, mohou klást a kladou, je otázka: **Proč měl a má být leninismus marxismem soudobé epochy, když právě pod „praporem“ Lenina, marxismu-leninismu, došlo ke kolapsu většiny zemí světové socialistické soustavy při určující úloze KSSS?** Jak může být leninismus (marxismus-leninismus) stále živým učením, když ty komunistické strany, které až „velkohubě“ a s pompou ústy Chruščova, Brežněva nakonec i Gorbačova deklarovaly, že je to jejich vědecká teorie, již se ve své činnosti řídí, a přitom dovedly své země ke krachu?!

Jak to tedy je? Máme se řídit učením, které bylo vlastně teoretickým základem fungování systému socialismu, který zkolaboval a zkrachoval?

Odpověď je jednoznačná: **socialismus nezkrachoval**, nebyl poražen proto, že selhal leninismus, marxismus-leninismus. **To, co selhalo, byla až jeho revizionistická mutace, deformace. Byl to tedy revizionismus**, jako karikatura marxismu-leninismu, **kdo byl poražen.** Oficiálně hlásaný marxismus-leninismus byl totiž, jak jsem již uvedl, postupně, od poloviny 50. let, při frázích o jeho „tvůrčím“ rozvoji a „očistění“ od stalinistického „dogmatismu“ atd., těžce zasažen, zdeformován a ochromen nánosy vnesených tzv. moderních idejí buržoazní ideologie. Což se postupně a stále silněji projevovalo v subjektivismu, subjektivistickému pragmatismu a oportunistu, nakonec v renegátství a zradě.

Kdo může být hlavním subjektem revolučních přeměn na cestě k socialismu?

Samozřejmě, že **jím zůstává**, jak to do hloubky a všestranně a objasnili K. Marx a B. Engels, **proletariát.** Tedy především a hlavně **dělnická třída**, která, abych byl

konkrétní, se již před vítězným Říjnem, nastolení své politické moci **ve svazku s rolnictvem a ostatními pracujícími**, změnila ve svém nejuvědomělejších jádru, z „**třídy o sobě**“ v „**třidu pro sebe**“, při zásadním a nezastupitelném působení jejich **avantgardy, předvoje – komunistické strany** vedené Leninem.

Na historické úloze proletariátu **nic zásadně nemění ani přeměny v soudobém proletariátu, dělnické třídě**, spjaté mimo jiné s procesy **vědeckotechnické revoluce i strukturálními změnami v oblasti průmyslu i služeb.** **Dělnická třída** přitom **značně roste** mimo imperialistické mocnosti, v jejich bývalých koloniích, zemích méně rozvinutých, tzv. rozvojových, kam v posledních desetiletích expanduje kapitál imperialistických mocností, za levnou pracovní silou i za levnějšími energiemi a surovinami.

Nyní se pozastavme nad určitými rozdíly v určení, vymezení pojmu proletariát. Ty rozdíly, jež se dotýkají i změn ve struktuře proletariátu a některých přístupů v současnosti. Vyjdeme-li z toho, co je **nejpodstatnějším určením** při identifikaci proletariátu, **pak je to prodej pracovní síly kapitalistickým podnikatelům** a skutečnost, že **dělník nebo jiný pracovník je tzv. svobodným** pouze jen a jen v tom, že **může hledat práci kdekoli, prodávat svou pracovní sílu komukoli** a není připoután k jednomu kapitalistovi. Proto fakticky **všichni proletáři**, celá dělnická třída a další **námezdně pracující** (buržoazie „proměnila lékaře, právníka, pátera, básníka a muže vědy ve své placené námezdní pracovníky“ - Manifest KS) **patří** nakonec celé třídě buržoazie.

Je důležité mít na paměti, že při **určení příslušnosti k proletariátu** jako společenské třídě, není rozhodující to, zda určitý dělník (dělníci) **vytváří přímo nadhodnotu pro třídu kapitalistů**, anebo svou práci **jen připravuje (připravují) materiální podmínky pro její tvorbu a realizaci.** Rozhodující je, že spotřebou jeho (jejich) pracovní síly se zhodnocuje kapitál, za který svou pracovní sílu, směňuje (směňují).

Tak **k proletariátu patří nejen dělníci přímo působící ve výrobě, ale i ti z oblasti dopravy, obchodu a služeb.** Ano, jak již bylo řečeno, pod kategorií, **pojmem proletariát se chápe třída námezdních pracujících**, zejména dělníků, kteří směňují svou pracovní sílu za variabilní kapitál a její spotřebou zajišťují pro buržoazii, kapitalistické podnikatele, nadhodnotu.

Samozřejmě, že **proletariát nepředstavuje** jakousi **jednotou masu**, neboť **se skládá z různých vrstev**, kdy probíhá i přesuny uvnitř **dělnické třídy**, jejímž

jádem je **průmyslový proletariát.** Dále to jsou **zemědělní dělníci, dělníci v obchodě (prodávající, skladníci), malovýrobě a v domácím průmyslu.** Zvláštní vrstvou je, především tam, kde je buržoazie značně bohatá, jak je tomu v EU, **dělnická aristokracie** se svým výsadním postavením daným mzdou, jež trvale přesahuje hodnotu pracovní síly ostatních proletářů, kteří slouží buržoazii atp. Nemluvě, z hlediska kritéria **kvalifikace** o kvalifikovaných, polokvalifikovaných a nekvalifikovaných, pomocných dělnících atd.

S prosazováním a rozvojem vědeckotechnické revoluce začalo docházet k **poklesu počtu přímých výrobních dělníků** a dalších pracovníků. Proto se **monopolní kapitál více přelévá do oblasti obchodu a služeb**, aby si zajistil výhodnější podmínky **pro realizaci nadhodnoty, tedy zvýšení míry zisku. A zisk není v podstatě ničím jiným než přeměněnou formou nadhodnoty**, tedy důchodem, který získává kapitalista v důsledku použití kapitálu. Ziskem je rozdíl mezi tím, co kapitalista utržil za zboží a mezi jeho výrobními náklady. **Zdrojem zisku**, je vykořisťování cestou **nezaplacené nadpráce dělníka, pracovníka, kdy míra nadhodnoty** vyjadřuje stupeň vykořisťování dělníků a jiných pracovníků **kapitalisty, podnikateli.**

A právě proto tato **třída proletářů, námezdně pracujících** nejen průmyslových dělníků, je koneckonců svým postavením nejen v ekonomických vztazích, **objektivně podmíněna a nucena osvobodit sebe, a tím i ostatní pracující z kapitalistických vykořisťovatelských společenských vztahů a poměrů.** K tomu **potřebují svůj politický předvoj**, svou politickou – komunistickou stranu. Neboť nejbližším cílem komunistů je: „ztvárnění proletariátu ve třídu, svržení panství buržoazie, vydobytí politické moci proletariátem.“ (*M., E.: Spisy, sv. 4, s. 440.*)

A vést vítězný proletariát, ve svazku s ostatními pracujícími při budování socialismu, směrem ke komunismu.

Závěr

Je třeba říci: **leninismus (marxismus-leninismus)** se stal, byl, a i dnes je, při jeho vskutku tvořivém uplatňování v politické praxi, pro opravdové komunistické strany, **teoreticko-metodologickým základem řešení všech složitých a podstatných otázek současnosti, možného revolučního boje proletariátu, revoluční přeměny světa, odstranění kapitalismu a vybudování nové socialistické a komunistické společnosti.**

Zdeněk Košťál

Před 134 lety poprvé pochodovaly Prahou dělnické masy, aby oslavily Svátek práce, který vyhlásila II. internacionála na památku událostí v Chicagu v roce 1886, kdy byla demonstrace dělníků stávkujících za 8hodinovou pracovní dobu narušena policejní provokací – výbuchem bomby. Za tento výbuch bylo pak kapitalistickou justicí bez důkazu odsouzeno k smrti několik dělnických vůdců.

Vyhlášení Svátku práce na konci 19. století bylo pro pracující nejen v českých zemích, kde většina obyvatel nežila v blahobytu, ale spíše než žila, jenom přežívala v otřesných sociálních podmínkách, významnou událostí. Lidé stejně jako dnes neměli právo na práci a převážná většina pracujících zejména v průmyslu pracovala v hrozných pracovních podmínkách, více než 12 hodin denně, bez práva na důstojné zacházení. Lidé žili bez přístupu ke zdravotní péči, bez zajištěného stáří i bez možnosti umožnit kvalitní vzdělání svým potomkům. V této době bouřlivého sociálního kvasu způsobeného dynamickým rozvojem industriálního kapitalismu, vytrhávajícího čím dál více skupin obyvatel z jejich přirozeného prostředí a uvrhávajícího je do čím dál větší bídy, se zrodil 1. máj – Svátek práce, svátek utlačovaných, svátek neprivilegovaných, svátek lidí žijících se vlastní prací. 1. máj se stal prostorem nespočetných manifestací za sociální a lidská práva po celém světě. Dnes, ve druhé dekádě 21. století, stojíme před obdobnými sociálními problémy. Jsme svědky vzrůstající nerovnosti mezi lidmi, která se projevuje zvyšující se nedostupností základních lidských potřeb, jež společenský systém před rokem 1989 - socialismus, alespoň v základní míře naplňoval.

A to jsme se narodili ve šťastnější části světa, na evropském kontinentu. Podíváme-li se do jiných částí světa, vidíme jen eskalaci válečných konfliktů, často vedených v zájmu velmocí či nadnárodního kapitálu. Bohužel, růžová není ani naše

přítomnost. Válčí se již i v Evropě, jen několik set kilometrů od našich hranic. Tento ozbrojený konflikt společně s dozvuky pandemické situace a pokračující krizi kapitalismu, přispěly k drastickému zhoršení ekonomické a sociální situace v České republice.

Na obyvatele a ekonomiku ČR se řítí katastrofa nevídaných rozměrů. Drama-

1. MÁJ

Výběr z tezí KSČM k oslavám 1. máje 2024

tický růst cen potravin a energií spolu s cenou pohonných hmot představuje smrtící koktejl. Tento koktejl nám namíchala současná pětidemoliční vláda Petra Fialy. Ta neustále všem jen lže a ve svých lžích se utvrzuje. Kritická je především situace s růstem cen energií. Průměrná cena elektřiny v loňském roce meziročně prudce stoupla. V České republice byl růst největší z celé EU, činil 62 %. V ČR se přitom vyrobí dostatečné množství levné elektřiny pro celou zemi, kterou ještě navíc můžeme vyvážet. Příčinou toho je navázání její ceny na burzu v německém Lipsku, které KSČM důrazně odmítá! Vysoké ceny elektřiny v ČR tuzemská ekonomika nemusí dlouhodobě unést! Například zisk ČEZ za minulý rok přesáhl rekordních 80 mld. Kč. KSČM dlouhodobě požaduje stoprocentní majetkové převzetí ČEZ státem za účelem kontroly výroby elektřiny i její distribuce. Tím by měl stát větší možnost regulovat ceny pro koncové odběratele a mohl jim tak ulevit od rostoucích nákladů. V letošním roce sice cena energií klesla. Bohužel však došlo k opětovnému zavedení poplatku za obnovitelné zdroje energií, které navíc Energetický regulační úřad nastavil tak, že celková cena energií je vyšší než v roce 2023. Sociální vláda Petra Fialy s ministrem průmyslu bankéřem z korupčního hnutí STAN Josefem Síkelou tak jasně prokazuje, že občané jsou jí zcela ukradení.

Česká republika je zemí, ve které je inflace stále jedna z nejvyšších v Evropě. V roce 2023 dosáhla 10,7 %, byla tak sice o 4,4procentní body nižší než v roce předchozím, ale stále třetí nejvyšší od vzniku samostatné České republiky. Inflace se tak čím dál více zakousává do mezd. Reálné mzdy za uplynulé dva roky klesly o více než 10 %, znehodnocují se úspory a snižuje životní úroveň občanů ČR. Již zhruba 40 % občanů balancuje na hraně chudoby, situace se přitom i přes ujišťování Fialovy vlády neustále zhor-

šuje. Vysoká inflace spojená se změnami v sazbách DPH však nezasahuje jen domácnosti, ale i firmy. Kvůli vládní neschopnosti krachují menší firmy, zavírají restaurace. Propouštět se začíná i ve velkých firmách, které ztrácejí svoji konkurenceschopnost. Závažná je zejména situace v Moravskoslezském kraji a hutích Liberty, ale i v řadě dalších krajů a firem.

Vláda však neztrácí svůj klid. Zatímco ostatní státy občanům pomáhají a jejich vlády se snaží problémy řešit, česká vláda na občany ČR kašle a vymyslela tzv. konsolidační balíček, který dále snižuje koupěschopnost domácností a zhoršuje jejich sociální a ekonomickou situaci. To má samozřejmě dopad i do dalších odvětví českého hospodářství. Kromě toho přišla i s návrhem tzv. penzijní reformy, která má mimo jiné prodloužit věk odchodu do důchodu a snížit v budoucnu vyplácené důchody. V neposlední řadě vláda uvažuje nad takovými změnami zákoníku práce, které by umožnily propustit zaměstnance kdykoliv a bez udání důvodů. Vše by tak bylo na libo vůli zaměstnavatelů. Tímto bychom se již skutečně vrátili o sto let zpět!

KSČM odmítá kurz této vlády, dle kterého pravice s obzvláštním cynismem a pohrdáním chudými straší občany bankrotem, pokud se okamžitě nezačne „šetřit na lidech“. Jako by se ODS s TOP09 a lidovci spolu se STAN a Piráty předháněly, kdo zatne sekeru hlouběji. Zhoršující se sociální situace většiny občanů tak pokračuje. Vláda nepodniká potřebné kroky ke vzpamatování a nastartování ekonomiky vedoucí ke zlepšení sociální situace občanů ČR. KSČM prosazuje takové návrhy, které mají stávající otřesnou situaci nemalé části obyvatelstva zlepšit

KSČM prosazuje reálná opatření. Oproti nekonceptním krokům vládní koalice ničícím poslední zbytky lidské důstojnosti KSČM prosazuje alternativní, odlišně strukturovanou, reálnou cestu z krize. Naší vizí je společnost bez vykořisťování, útlatu a války – socialismus! Bez co největší podpory občanů ale nemá KSČM sílu své návrhy prosadit. Důvěru občanů proto musíme znovu získat. Nejsme jen účeloví populisté, na rozdíl od jiných rádo by opozičních či a falešně protestních stran. Naše návrhy na řešení dnešní situace, včetně protikrizových opatření, vycházejí z důkladné analýzy situace ve společnosti. Spojují se v nich dlouhodobá opatření vytvářející podmínky pro kvalitativní změny s opatřeními denní politiky. Ovšem s těmito kroky nelze otálet, je důležité začít je uvádět v život co nejdříve. ■

Pozor, střílí generál

Tak nám zranili prezidenta. Naštěstí to nebylo na Ukrajině, tak daleko nedojel. Stalo se to jen v Uherském Brodě, a to nás do války nezatáhne.

Na vojně jsme stříleli několikrát do roka. Nepamatuji se, že by se při tom někdo zranil. Dokonce ani vojín Houžvic ne, a to bylo nějaké trdlo. Možná jsme měli lepší zbraně, možná lepší vojáky. Ještě že ta Černochová střílí líp.

Nebetyčná hora hlouposti zrozená z přízemnosti a lidské malosti

V tramvaji bylo jako obvykle hlučno. Starší muž u okna na sedadle pro jednoho si četl knížku.

Skupinka mladých lidí si vyprávěla novinky ze života jakéhosi influencera a jejich rozmluvu přerušoval více než hlasitý projev mladé pubertální dívky s velkým stříbrným kroužkem v nose.

Tramvaj byla skoro nabitá.

Na další, přestupní stanici většina lidí vystoupila, aby jiní nastoupili. Mezi nimi i vysoký, obtloustlý, starší chlap asi s manželkou, kteří si sedli před muže s knihou.

On do uličky s roztaženými nohama. Vzápětí se uvedl hlasitým výkřikem:

„Všichni jste tady bolševici!“

Pozornost většiny očí se k němu obrátila, na což reagoval dalším hlasitým prohlášením:

„Musíme bojovat na straně Ukrajiny proti těm zkur...jm Rusákům!“

V tramvaji nastalo nezvyklé ticho. Muž u okna s knihou se ošil, ale evidentně se držel zpátky. Následovalo další, tentokrát adresné zaječení: „A za všechno můžou komunisti, v čele s tou zkur...nou pí.ou Konečnou!“

To už muž s knížkou nevydržel, naklonil se dopředu k němu a procedil skrz zuby: „Už drž hubu!“

Vzápětí se rozkurážený chlap vztyčil a otočil se k němu s výhrůžným pohledem...

Co následovalo, bylo nečekané pro všechny. Zespodu vedený, spirálový úder pravičky muže s knihou, posadil chlapa do uličky, když před tím zasáhl jeho bradu ve chvíli, kdy to určitě nečekal.

Ticho v tramvaji by se dalo krájet.

Manželka s velkým úsilím pomohla roztrášenému chlapovi naspět na sedadlo a nabádala ho, aby už raději nic neříkal. Muž s knížkou se zatím trochu ustrašeně schoulil a očekával zpětnou reakci okolí...

Nic. Jen mrtvé ticho se jakoby ještě prohloubilo a zhmotnělo. Vydrželo další tři stanice. Tam dvojice s dezorientovaným provokatérem vystoupila.

V tramvaji se opět začalo dýchat. Pomalu se rozproudily obvyklé rozhovory, začaly pracovat mobilní telefony, rozezněla se sluchátka „náctiletých“ i hlasité projevy nedoslýchavých důchodců.

Jen pár kradmých pohledů zavadilo o muže a nadpis knihy, kterou držel, nyní již v obou rukou.

Jiří Horák

Po tragických událostech v Klánovickém lese, Hostouni a na filozofické fakultě Univerzity Karlovy se mnozí investigativní novináři, snažící se dopídit pravdy, ptali: „Jak je možné, že měl tak mladý kluk tolik zbraní, a tlumiče k tomu?“ Odpověď hledali u chudáků policistů, kteří krčili rameny a vykrucovali se, že jim žádný právní předpis neumožnil tomu zabránit. A ti stateční hledači pravdy začali zkoumat chyby při policejním zásahu, zpochybňovat či kritizovat kde co, ptát se kdekoho, jen aby našli nějakou senzaci.

Ptát by se měli Jany Černochové, která v roce 2016, když Evropská komise navrhovala zpřísnit zbraňovou legislativu jako členka branného výboru Sněmovny pro Security magazin řekla: „Zároveň se snažíme aktivně bojovat proti návrhu směrnice o zbraních z dílny Evropské komise, která by občany EU pod záminkou domnělého boje proti terorismu nejraději zcela odzbrojila. Nehledě na to, že by přijetí takového návrhu Komise mělo fatální následky pro zbrojařské firmy.“

A její partner, policejní generál a poté senátor Martin Červíček bojoval. V Senátu předložil návrh na doplnění Ústavy o právo na sebeobranu se zbraní, čímž do budoucna téměř ochromil všechny snahy snížit vysoký počet držitelů střelných zbraní. Řekl to tenkrát v Senátu jasně: „...Běžným zákonem nemůžeme dojít k obcházení nově zaváděného práva.“

Seznam nevinných

Spolu s ním předložili onen návrh senátoři Zdeněk Hraba, Miroslav Adámek, Michael Canov, Miroslav Antl, Tomáš Goláň, Jiří Burian, Radek Sušil, Peter Koliba, Jiří Oberfalzer, Miloš Vystrčil, Jaroslav Zeman, Tomáš Jirsa, Jitka Chalánková, Rostislav Košťál, Jaroslav Doubrava, Karel Kratochvíle, Jaroslav Větrovský, Jiří Dušek, Lumír Aschenbrenner, Pavel Karpíšek, Ivo Bárek, Ladislav Faktor, Ladislav Chlupáč, Zdeňka Hamousová, Ladislav Václavec, Raduan Nwelati, Jiří Vosecký, Zdeněk Nytra, Vladislav Vilímeč, Pavel Štohl, Patrik Kunčar, Jiří Cieñciała, Michal Kortyš a Ivo Valenta.

Pozadu nezůstali ani zpravodajové ve výborech Senátu Anna Hubáčková, Jiří Dienstbier a Pavel Fišer, kteří návrh doporučili. Připojil se i bývalý policista, senátor Václav Láška, který se Zdeňkem Hrabou přišel do Poslanecké sněmovny tento senátní návrh podpořit. Zpravodaj Sněmovny k tomuto návrhu zákona Pavel Blažek se přidal. Stejně tak jako většina senátorů a poslanců, kteří v dobré víře schválili něco, co „přispělo“ k posílení práv občanů, jejich občanských svobod a k rozvoji naší kapitalistické demokracie.

Jejich hlasování si můžete nalézt na internetu. Hlavně aby naši nevinní zákonodárci nedali příště do Ústavy i ty tlumiče.

František Ledvina

Ministerstvo zahraničí Ruské Federace:

Jaderná zařízení NATO v Polsku se stanou vojenským cílem Ruské federace

Uvedl to náměstek ministra zahraničí Ruské federace **Sergej Rjabkov**: „Samozřejmě, že rozšíření praxe společných jaderných misí NATO – bez ohledu na to, kdo se stane tou zemí nebo ty země, které se mohou připojit k těm, které se již účastní této praxe – má čistě destabilizující povahu. Ale ve skutečnosti je to hrozivé.“

Upozornil na to, že přibližování se společných jaderných misí zemí Severoatlantické aliance k našim hranicím vyhrůžuje Rusku.

„A to ani nemluví o trvalém umístění – o čemž mluví i horké hlavy ve Varšavě. Všichni politici, kteří nyní z vlastních

důvodů o takovém schématu v Polsku i v zahraničí nadšeně diskutují, proto musí pochopit, že posuny tímto směrem nepřidají Polsku na bezpečnosti a odpovídající objekty se rozhodně stanou cílem. A v našem vojenském plánování budou v popředí,“ varoval diplomat.

Náměstek ministra na závěr dodal, že Moskva sleduje, jak se vyvíjí diskuse o rozmístění jaderných zařízení NATO v Polsku a jak „různé části polské exekutivy, a nejen to, pracují na tomto tématu ve svém interním diskurzu“.

Varšava si tuto záležitost zatím mezi sebou nemůže vyřešit. **Šéf polské vlády Donald Tusk kritizoval polského prezidenta Andrzeje Dudu poté, co nevyloučil možnost rozmístění jaderných zbraní NATO**

v zemi. Tusk navrhl zajistit, aby „všechny možné iniciativy byly především velmi pečlivě připraveny lidmi, kteří jsou za to zodpovědní“. Premiér také zdůraznil, že „důvěra, že to potřebujeme“, je nezbytná.

Generální tajemník vojenského bloku Jens Stoltenberg při tom ujišťuje: „NATO nemá v plánu měnit konfiguraci svých jaderných sil nebo rozmístit jakékoli síly v jakékoli zemi NATO.“

Tiskový tajemník ruského prezidenta Dmitrij Peskov řekl, že země přijme opatření v případě rozmístění amerických jaderných zbraní v Polsku. Podle něj ruská armáda, pokud budou tyto plány realizovány, zanalyzuje situaci a v každém případě udělá vše potřebné, aby byla zaručena bezpečnost Ruska.

Zdroj: Ministerstvo zahraničí RF